

Phan Cao Toại

Cuộc Xe Đêm

Chiếc xe tốc hành về miền Tây dừng lại ở ngã ba lồi rẽ vào thị xã . Lúc ấy cũng đã khuya rồi . Những ngọn đèn cao áp treo cao hắt ánh sáng lạnh xuống con lộ phẳng phiu đã thừa người qua lại . Hai bên hè phố hàng quán vắng tanh , thỉnh thoảng tiếng rao của người bán hột vịt lộn chọt cất lên rồi lịm ngay vào đêm .

Tôi xách hành lý , tính đi bộ vào nhà chú em gần cầu Ông Bộ cách ngã ba chừng hơn cây số .

Hai chiếc xe gắn máy trườn tới vây quanh.

- Về đâu chú Hai , cháu đưa về ?

Về đâu... Tôi phân vân , nửa muốn đi xe nửa muốn đi bộ . Chặng đường non nghìn cây số từ ngoài miền Trung vào đến đây đã làm cho tôi thấm mệt .

Ở bên kia đường , một chiếc xe đạp lồi cũng hồi hả băng sang . Ngồi trên yên xe là một phụ nữ đội chiếc nón lụp xụp , dưới ánh đèn mờ nhạt , người đó có khuôn mặt gầy và nước da ngăm đen . Chiếc xe đạp lồi dừng lại sau mấy chiếc xe gắn máy . Người phụ nữ im lặng đắm đắm hướng mắt về phía tôi không nói câu nào .

Tôi đọc được ý muốn của chị và trên khuôn mặt đen đúa còm nhom , cặp mắt sáng lên hy vọng .

Tôi quyết định sẽ đi xe lôi về nhà người em .

- Không khoái ngồi xe ôm !

Tôi hát hăm nói với mấy gã xe thô

- Đi xe lôi ngồi sau cho thoáng .

Mấy gã xe ôm nì nài thêm một lúc không được chạy tản ra , văng những lời tục tĩu . Lạnh tanh bước lại bên chiếc xe đạp lôi , tôi bỏ hành lý lên xe .

- Cho tôi về cầu Ông Bộ !

Người phụ nữ quay lại . Khi đối diện với chị , tôi kịp nhìn rõ chị chắc chưa đầy bốn mươi , gầy gò , da mặt đen sạm , nụ cười mệt mỏi để lộ hàm răng đều và trắng .

- Dạ, chú cho con ba ngàn !

Tôi bước lên xe , ngất ngưỡng ngồi . Chị ta bắt đầu đạp , chiếc xe nặng nề chuyển bánh . Sên xe đã cũ , khô dầu , trượt lên líp xe nhọn hoắt nghe khô khốc , khó chịu . Dưới chiếc nón lá mát vành , lá nón tưa ra , mái tóc của chị buộc lại thành túm như chiếc chổi cùn quét qua quét lại trên bờ vai khẳng khiu theo mỗi lần rướn người lên đạp . Áo hoa màu sẫm đã cũ , ngắn ngủn , mỗi lần chị cúi xuống lại hở một vạt lưng .

Chị , tôi và chiếc xe lôi cà tàng làm nên một bức tranh khắc trên nền đêm đen .

Tôi béo tốt , phương phi , quần áo thơm mát đang ngồi như một ông phỗng trên chiếc ghế xe không đệm . Còn chị , gầy còm , ốm yếu , lam lũ đang gò lưng đạp chiếc xe già nua , bánh xe nặng nề nghiến lên mặt đường tội nghiệp .

Người phụ nữ vẫn cặm cùi đạp . Đi một quãng chị lại đưa tay lên trán gạt mồ hôi .

Gió từ sông Tiền thổi vào lành lạnh . Tôi lấy chiếc áo khoác choàng lên mình .

Chợt thấy chiếc áo mỏng trên lưng người phụ nữ đã thấm ướt mồ hôi .

Tôi ái ngại , không muốn đi tiếp nữa , nói :

- Chị dừng chỗ đèn sáng kia , tôi muốn mua chút quà cho mấy đứa nhỏ .

Chiếc xe dừng lại . Chị đưa nón quạt rồi lấy ra một chiếc khăn đã cũ , nhàu nát lau mồ hôi .

Tôi bước ra với gói bánh trên tay và quyết định chỉ để hành lý trên xe và đi bộ với người phụ nữ . Tôi hỏi chuyện làm ăn , giọng chị buồn rầu đáp :

- Ế quá chú ơi ! Ba chiếc Honda nó giành hết . Từ chiều đến giờ chưa được cuộc nào . Chú là người đầu tiên . Chị giục tôi lên xe . Tôi chần chừ rồi từ chối , viện lý do đi bộ cho đỡ bó chân . Chị đẩy xe lại , rồi giọng nặng nề :

- Nếu chú không lên , con cũng không đi nữa...! Chị bỏ mặc tôi , với lấy trong túi treo trên ghi đông xe một ổ bánh mì nhai ngon lành .

- Xin lỗi chú từ chiều đến giờ con chưa có gì trong bụng .

Giọng chị nhỏ và buồn , một tay đưa lên ngực chặn cơn ho khúng khắng .

Tôi rùng mình , một cảm giác lạnh lạnh , khó tả đang xâm chiếm lòng . Tôi không thể để một người phụ nữ gầy gò , ốm yếu , bệnh hoạn thế kia kéo một cỗ xe nặng nhọc và lấy làm ân hận vì đã nhận lời đi xe của chị .

Người phụ nữ lại giục:

- Chú lên cho con còn kiếm thêm cuộc nữa !

Tôi ngơ ngác :

- Thế chị chưa về nghỉ, khuya rồi còn gì ?

- Dạ, tụi con chạy xe thâu đêm . Nghỉ lấy gì nuôi chồng , nuôi con .

Tôi thở dài ngao ngán . Khuya khoắt thế này lấy đâu khách mà chở . Lưỡng lự một lúc , tôi bước lên xe và không mấy chốc đã tới cầu Ông Bộ . Đưa tờ bạc hai mươi ngàn trả tiền xe , tôi bảo :

- Chị cầm cả .

- Dạ không , con đã nói ba ngàn là ba ngàn . Ba ngàn là quá nhiều rồi . Chị

lúng túng , lục khắp túi áo , ngại ngần :

- Dạ, con không có tiền lẻ .

- Thì chị cứ cầm lấy, tôi biếu mà !

- Dạ không , người phụ nữ đáp lại kiên quyết .

Qua lại hồi lâu , chợt nhớ ra điều có thể giúp chị , tôi nói :

- Chị chờ cho một lát , tôi ra ngay . Tôi muốn đi dạo một vòng quanh thị xã , sớm mai lại phải trở về thành phố rồi .

Tôi vào nhà , trao gói quà cho mấy đứa cháu . Người em dâu cho biết , chú em tôi đang trực trong bệnh viện .

Lau mặt qua loa , tôi nói với cô em và các cháu tôi phải đến bệnh viện gấp để bàn với chú em một số việc cần .

Tôi lại ngồi lên xe . Người phụ nữ đưa tôi đi một vòng quanh thị xã .

Trong đêm , những ngôi nhà im lặng , ngủ say trong tiếng sóng sông Tiền đang vỗ nhẹ vào bờ .

Tôi ra hiệu cho chị dừng lại một quán nhỏ ven sông , có mấy người chạy xe xích lô đang uống rượu .

- Chị uống một chút gì nhé . Tôi mời .

Người phụ nữ trở mắt nhìn tôi :

- Dạ cảm ơn chú , con không khát .

- Cô cứ tự nhiên . Tôi đổi cách xưng hô , kéo tay chị ngồi vào ghế , cử chỉ thân tình nhưng hơi thô bạo .

Chị miễn cưỡng ngồi xuống .

- Uống một ly sữa nóng nhé ?

Chị khẽ gật đầu . Dòng sông về đêm , đang thêm thiếp chảy về xuôi , mỗi lần có chiếc đò máy đi qua , lại dạt vào bờ những đợt sóng kèm theo những mảng lục bình . Bên kia cồn , ánh đèn le lói và tiếng gà đã xôn xao gáy sáng . Tôi mông lung nghĩ về chị và tò mò hỏi :

- Sao cô làm nghề vất vả vậy ? Anh ấy đâu ?

Chị buồn bã :

- Chứ tính làm gì bây giờ . Phải ông chồng nghiện ngập , làm được đồng nào là ném vào rượu tất .

Không dám gọi thêm những xót xa của chị , tôi đứng dậy kêu tính tiền rồi nhét vào túi chị hai mươi ngàn , bước vội về phía bệnh viện . Lúc ấy đã hơn hai giờ khuya .

Trong bệnh viện thị xã hai anh em tôi nói chuyện với nhau một hồi một hồi , tôi ngã lưng trên chiếc giường trực ngủ thiếp . Đang mơ màng , chợt có tiếng gõ cửa rất gấp , tôi giật mình tỉnh dậy .

- Bác sĩ Thắng ! Có cấp cứu , mời bác sĩ ra ngay .

Chú em tôi chạy vội sang phòng cấp cứu . Tôi cũng dậy và bước theo .

Trước mắt tôi , sàn nhà lát gạch hoa sáng bóng loang lổ máu . Cô y tá đang đo huyết áp . Người bệnh giãy giụa , tay ôm ngực , ộc ra một bãi máu màu hồng , lầy nhầy bọt .

Tôi giật mình , đứng lặng , không dám tin ở mắt mình . Toàn thân tôi run lên , trán vã mồ hôi , tim đập thình thịch . Trước mắt tôi là người phụ nữ chạy xe lôi , người vừa đạp xe đưa tôi đi một vòng quanh thị xã . Em tôi khám nhanh cho chị và ra y lệnh :

- Truyền dịch ngay. Nâng huyết áp khẩn cấp. Gọi xét nghiệm cho làm nhóm máu !

Nhìn nét mặt chị xanh tái , nhợt nhạt dưới ánh đèn , tôi nói như van :

- Chú cố gắng cứu lấy chị ấy...!

Tất cả đều khẩn trương . Khi những giọt máu bắt đầu chảy vào cơ thể chị , người y tá cho biết huyết áp không thể đo được nữa . Chú em tôi làm hô hấp nhân tạo , tiêm thuốc trực tiếp vào tim . Tất cả những cố gắng ấy đều vô ích . Chị đã tắt thở .

Chú em buồn bã nói :

- Chị ấy ho ra máu vì lao phổi . Một động mạch trong hang lao bị vỡ do làm việc gắng sức quá .

Trước khi đưa chị xuống nhà xác, biên bản tài sản của người bệnh vòn vẹn mấy dòng : Trong túi có hai mươi ngàn đồng và một chiếc xe lôi !.

Tôi im lặng , nuốt nước mắt , chạy vội ra bờ sông , ngồi vào chiếc ghế của quán cóc ven bờ , nơi cách đây hơn tiếng đồng hồ tôi đã ngồi uống nước với chị .

Trước mắt tôi , sông Tiền vẫn lạnh lùng chảy mang theo những bè lục bình ra ngoài biển rộng...

Vĩnh Long 1999

Nguồn: vn 4. Net

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 8 tháng 6 năm 2005